

บทที่ 7
ศาสนายิวและอิสลามยิว⁽²⁾
ศาสนากับการสร้างชาติ

1. **สังเขปประวัติ : (เกือบ) 4,000 ปีของศาสนายิวและอิสราเอล***

ศาสนายิวหรือศาสนายูดาห์มีกำเนิดมาราว 4,000 ปี ควบคู่กับประวัติการสร้างชาติ สร้างประเทศของชาวยิวในอดีต จากชนเผ่าเร่ร่อนมาถูกกดลง เป็นทาส จากทาสสู่อิสรภาพ จากอิสรภาพสู่การแตกสลายล่มชาติ กระจัดกระจายพลัด จากดินแดนเดิมกระจายอยู่ทั่วโลก จนรวมกันก่อตั้งเป็นประเทศได้อีก อย่างเข้มแข็ง มั่นคง และเจริญอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน

ประวัติศาสตร์อันยาวนานนี้ ส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในช่วงพันปีแรก ของยุคการกำเนิดชาติ และศาสนายิว ได้ถูกบันทึกไว้ในคัมภีร์ไบเบิลด้วย

ช่วงระยะเวลาเกือบ 4,000 ปี ซึ่งชาวยิวแบ่งเป็นช่วงเวลา และเหตุการณ์ได้ 9 ยุค ดังนี้

1. ยุคพระคัมภีร์ไบเบิล
2. ยุคโบสถ์หลังที่สอง
3. ดินแดนศักดิ์สิทธิ์และการพลัดถิ่น
4. ภายใต้อาณัติการปกครองของชาติ
5. การสร้างแผ่นดินใหม่

* รวบรวมจากวารสารอิสราเอล ปีที่ 12 ฉบับที่ 117-118-119-120 มกราคม ถึง เมษายน 2529.

6. ลัทธิไซออน
7. การเตรียมตัวเป็นประเทศ
8. การฆ่าล้างชาติ
9. เอกกราชอธิปไตย

1.1 ยุคพระคัมภีร์ไบเบิล

คนและเหตุการณ์	ยุคเวลา ก่อนคริสตกาล	หลักฐานอ้างอิงใน พระคัมภีร์ไบเบิล
ปฐมรัฐบุรุษ อับราฮัม, ไอแซคและจacob การอพยพจากเมโสโปเตเมีย ไปยังคานาน	17000-1500	เจนิซิส
เอ็กโซตัสจากอียิปต์ โมเซส อารอน มิเรียม เร่ร่อนอยู่ในทะเลทรายซีไน ได้รับพระบัญญัติบนภูเขาซีไน	1300	เอ็กโซตัส เลวิติกส์ นัมเบอร์ส คอเทอโรโนมี
การตั้งถิ่นฐาน โจซัว เดโบรห์ จิเดียน แซมสัน	1200-1000	โจซัว จัจส์
ช่วงเวลาของสงครามและ สันติภาพขยายตัวกว้าง		

คนและเหตุการณ์	ยุคเวลา ก่อนคริสตกาล	หลักฐานอ้างอิงใน พระคัมภีร์ไบเบิล
<p>ราชาธิปไตย ซอล กษัตริย์องค์แรกของ อิสราเอล สงครามกับ อมาเล็ค ฟิลิสทีน</p>	1025-1006	<p>ซามูเอล I ครอนนิเคิล II</p>
<p>เดวิด . สหราชอาณาจักร , ฟิลิสทีนปราชัยครั้งสุดท้าย , ผู้แต่งซาล์ม</p>	1006-967	<p>ซามูเอล I ครอนนิเคิล II</p>
<p>โซโลมอน . โบสถ์หลังแรก , ผู้แต่งภาษิตคำคม คำสวด เพลงสวด เพลงหนึ่ง</p>	967-928	<p>คิง I ครอนนิเคิล I</p>
<p>สองอาณาจักร หลังจากกษัตริย์โซโลมอน สิ้นพระชนม์ลง อาณาจักรที่ เคยเป็นหนึ่งเดียว ถูกแบ่ง เป็นอิสราเอล (มี 10 เผ่า- เมืองหลวงคือซามาเรีย) และ ยูดาห์ (มี 2 เผ่า เมืองหลวง</p>	928-586	<p>คิง I และ II ครอนนิเคิล II</p>

คนและเหตุการณ์	ยุคเวลา ก่อนคริสตกาล	หลักฐานอ้างอิงใน พระคัมภีร์ไบเบิล
คือ เยรูซาเล็ม) ปี 722 อัสซีเรีย ปกครองอิสราเอล ผู้คนกระจัดกระจาย 10 เผ่า รุกรานเห็น ปี 586 บาบิโลเนีย ปกครองจูด้าห์ การพลัดถิ่นครั้งแรก ชาวจูด้าห์อพยพออกไปอาศัย ในบาบิโลเนีย	587-539	ครอนนิเคิล II พรอเฟ็ทส์

1.2 ยุคโบสถ์หลังที่สอง

คนและเหตุการณ์	ยุคเวลา ก่อนคริสตกาล	หลักฐานอ้างอิงใน พระคัมภีร์ไบเบิล
การปฏิสังขรณ์ กลับจากการพลัดถิ่นในบาบิโลเนีย โดยมี ชิรูบาเบล เอซรา เนเฮเมีย เป็นผู้สร้างโบสถ์ และกำแพงเมืองในกรุงเยรู- ซาเล็มขึ้นใหม่ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ฟื้นฟู	538-332	เอซรา เนเฮเมีย

คนและเหตุการณ์	ยุคเวลา ก่อนคริสตกาล	หลักฐานอ้างอิงใน พระคัมภีร์ไบเบิล
<p>ยุคทาสและการกดขี่ อาเล็กซานเดอร์มหาราช บโทเลมี เซลซุส</p>	332-166	<p>ยุคโจเซฟุส สงครามของยิว</p>
<p>อิสราเอล ยุคราชวงศ์ฮัสโมเนียน อเล็กซานเดอร์ แจนใน พระราชินีซาโลมี อเล็กซานดร้า แซดดูซีสกับฟาริซีส</p>	165-37	<p>หนังสือของ แมคคาบีส์ ยุค โซเซฟุส และ สงครามของยิว</p>
<p>ยุคกดขี่ของโรมัน เฮรอดมหาราช การทรมานต่อเดมิโบสถ์ หลังที่สอง เฝ้าเอสซิเนส แห่งทะเลทราย</p>	37-ค.ศ.4	<p>ยุคโจเซฟุส สงครามของยิว</p>

1.3 การทำลายโบสถ์หลังที่สอง

อาณาจักรยิวถูกรุกรานจากโรมันหนักขึ้นเรื่อย ๆ จาก การถูกบีบคั้นจากผู้รุกรานที่เข้มแข็ง มีกำลังมากกว่าหลายเท่าเช่นนี้ จึงเป็นแรงบันดาลใจให้ชาวยิวแสวงหาหนทางต่าง ๆ เพื่อป้องกันความเชื่อทางศาสนา และเอกราชของชนชาติตน นับตั้งแต่ปี ค.ศ.66 มีการต่อสู้กับชาวโรมันหนักยิ่งขึ้น จนปี ค.ศ.70 โรมันก็ทำลายกรุงเยรูซาเล็มได้สำเร็จ ทั้งปล้นฆ่า ทำลายล้างทั้งประชาชนและศาสนสถานที่เป็นศูนย์กลางของศาสนายิว และเป็นสัญลักษณ์รวมใจแห่งชาวยิว คือ โบสถ์ที่สร้างโดยกษัตริย์โซโลมอน

จากสาเหตุที่โบสถ์ศักดิ์สิทธิ์ถูกทำลาย ชาวยิวไม่เหลืออะไรที่จะระลึก ผู้รู้ นักปราชญ์ ผู้นำศาสนา ทั้งหลายของชาวยิว จึงคิดรวบรวมกฎบัญญัติต่าง ๆ กว้าง ๆ ทั่วไปที่ยึดถือสั่งสอนสืบต่อกันมาด้วยวาจา ซึ่งใช้ยึดเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต โดยประมวลบันทึกไว้เป็นระเบียบแบบแผน เป็นคัมภีร์โบราณของศาสนายิว เรียกว่า **ทาลมุด** (The Talmud) ชาวยิวทั้งหลายต่างยึดมั่นในคัมภีร์ทาลมุด เพราะหวังว่าจะรวมกันได้ในอนาคต

1.4 ดินแดนศักดิ์สิทธิ์และการพลัดถิ่น

หลังจากโบสถ์ถูกทำลายลงในปี ค.ศ.70 ยิวจำนวนมาก ถูกขายเป็นทาส ไม่ก็ถูกผลักดันออกไปตามประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง หรือไม่ก็ในประเทศที่ไกลออกไปในเวลาต่อมา ลูกหลานผู้สืบสกุลของเขาเหล่านี้กลายเป็นรากฐานสำคัญของชุมชนยิวทั่วยุโรป เขาเหล่านี้คือ **ยิวพลัดถิ่น** หรือ **ไดแอสโทรา** (Diaspora) ในประเทศที่ต้องกระจัดกระจายอยู่นี้ บ่อยครั้งยิวเป็นชนกลุ่มน้อยที่ถูกกลั่นแกล้ง ข่มเหงกดขี่ ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ชาวยิวทุกคนสอนให้ลูกหลานของตนด้วยความเชื่อว่าสักวันพระเจ้า

ต้องช่วยพวกเขาอย่างที่เคยช่วยมาแล้วในประวัติศาสตร์ และก็มีแต่เพียงแผ่นดินแห่งอิสราเอลไซออนเท่านั้นที่ยังคงเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นประเทศชาติ และความเชื่อมั่นศรัทธาของชาวยิวตลอดมา (แผ่นดินแห่งสัญญา) ที่ซึ่งพวกเขาพากันสวดอ้อนวอนทุกเมื่อเชื่อกันว่า ขอให้ได้มีการปฏิสังขรณ์ขึ้นมาใหม่ตลอดระยะเวลาอันยาวนานหลายศตวรรษที่ผ่านมา ชุมชนยิวส่วนน้อยเท่านั้นที่ยังคงอาศัยอยู่ในแผ่นดินเดิมสืบมาอย่างต่อเนื่องและก็เป็นธรรมดาที่เขาเหล่านั้นได้รับการกลั่นแกล้งและ ถูกฆ่าล้างชาติ แต่ก็ประสบความสำเร็จในแง่การเมืองอิสรภาพในเรื่องศาสนาและเรื่องส่วนตัวอื่น ๆ ยิวในถิ่นฐานเดิมนี้มีการติดต่อกับยิวพลัดถิ่นอย่างสม่ำเสมอ ทั้งทางจดหมายและแลกเปลี่ยนตัวแทนกัน ชุมชนยิวในดินแดนศักดิ์สิทธิ์นี้เองเป็นแรงบันดาลใจให้พี่น้องร่วมเชื้อชาติศาสนาในต่างแดนตลอดมา การเยี่ยมเยียนกันไม่ได้มีเฉพาะพวกครูบาอาจารย์และนักเรียน นักศึกษาเท่านั้นแต่รวมถึงพวกพ่อค้าวานิชก็มาเยือนบ่อย ๆ ด้วย ความคิดเห็นและสภากของผู้นำชุมชนในดินแดนศักดิ์สิทธิ์มีความสำคัญมากพอ ๆ กับของยิวในต่างแดน

1.5 ภายใต้อาณาจักรของต่างชาติ

เนื่องจากตำแหน่งที่ตั้งประเทศ เป็นดินแดนบรรจบกันของสามทวีป แผ่นดินอิสราเอลจึงเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญเสมอมา ใครก็ตามที่ครอบครองจะเป็นผู้ควบคุมเส้นทางการค้าขายระหว่างตะวันออกกับตะวันตก นอกจากนี้ความยิ่งใหญ่มีอำนาจของศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลามในโลกยังช่วยเพิ่มความสำคัญแขนงอื่นเข้ามาด้วย จึงเป็นผลให้มีผู้เข้ามาพยายามพิชิตครอบครองมากมายหลายครั้งหลายชาติด้วยกัน เพื่อปักหลักอ้างสิทธิ์ในนามของศาสนาความเชื่อหรือไม่ ก็ในนามของประเทศชาติ ที่พวกเขาเป็นตัวแทน แม้ชาวต่างชาติบางชาติเหล่านี้เคยได้เข้ามาผลัดเปลี่ยนเวียนกันครอบครอง มีอำนาจเหนือแผ่นดินนี้นานนับหลายศตวรรษก็จริง แต่ไม่มีแม้สักชาติเดียวที่สามารถทำให้แผ่นดินนี้คงอยู่เป็นจุดศูนย์กลางของชาติบ้านเมือง หรือในนามของศาสนาแห่งตนได้อย่างถาวร

ช่วงเวลาภายใต้การปกครองของต่างชาติ	
ค.ศ.	ผู้ครอบครอง
70-313	โรมัน
313-636	ไบแซนไทน์
637-1091	อาหรับ
1091-1098	เซลจุกส์
1099-1291	ครูเสด
1291-1516	มัมลุกส์
1517-1917	ออตโตมัน เติร์ก
1918-1948	อังกฤษ

1.6 การสร้างแผ่นดินใหม่

ในราวต้นศตวรรษที่ 19 ดินแดนอิสราเอลได้กลายเป็นแผ่นดินที่อ้างว้างเปล่า หาประโยชน์อะไรมิได้ ชุมชนชาวยิวส่วนใหญ่ซึ่งอยู่ในประเทศยังชีพอยู่ได้ด้วยเงินบริจาคที่ชาวยิวพลัดถิ่นในต่างแดน ส่งเข้ามาให้ยิวส่วนน้อยที่เดินทางมาตั้งรกรากจากต่างประเทศ ส่วนใหญ่มีแรงบันดาลใจทางด้านศาสนา มีความประสงค์เพียงเพื่อจะได้สิ้นชีวิตโดยร่างของตนถูกฝังไว้ในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้เท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในครึ่งหลังศตวรรษมีการเล็งเห็นการพลิกโฉมของการเริ่มต้นวางรากฐานการสร้างประเทศขึ้นมาใหม่ ยิวจากเยรูซาเล็มจึงเริ่มอพยพออกไปตั้งถิ่นฐานในละแวกนอกกำแพงเมือง พร้อมทั้งซื้อหาที่ดินแห่งอื่นไว้ เพื่อก่อตั้งหมู่บ้านเกษตรกรรมขึ้น

นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1882 เป็นต้นมา นักบุกเบิกเหล่านี้มีสมาชิกของขบวนการโอเวเว่
ไซออน (ผู้ที่รักดินแดนอิสราเอล) จากยุโรปตะวันออกด้วยไม่น้อย บ้างก็เข้ามาตั้ง
ถิ่นฐานอยู่ในหมู่บ้านซึ่งมีอยู่แต่เดิมแล้ว บ้างก็เข้ามาก่อตั้งหมู่บ้านใหม่ ๆ ขึ้น การวาง
รากฐานสร้างศาสนาร้างแผ่นดินดำเนินต่อไป ทั้ง ๆ ที่ชุมชนชาวยิวมีเงินทองไม่มากนัก
นอกจากนั้น ระบบการปกครองของออตโตมันก็คัดค้านขัดขวาง และสภาพของท้องถิ่นก็
นับว่าลำบากมาก

1.7 ช่วงเวลาที่อังกฤษเข้าปกครอง

ในปี ค.ศ. 1922 องค์การสันนิบาตชาติได้ประชุมตกลง
เรื่องการมอบอำนาจปกครองปาเลสไตน์ เรียกร้องให้อังกฤษ วางรากฐานการก่อตั้ง
ประเทศชาติของยิวให้มั่นคง อย่างไรก็ตาม กำหนดการนี้ถูกพวกอาหรับหัวรุนแรงใน
ปาเลสไตน์ต่อต้านขัดขวางอย่างรุนแรง

1.8 ลัทธิไซออน (ZIONISM)

ลัทธิไซออน มีจุดมุ่งหมายให้ประชาชนชาวยิวกลับไปตั้งถิ่น
ฐานยังดินแดนของประเทศตน ลัทธินี้มีวิวัฒนาการขึ้นในยุโรประหว่างศตวรรษที่ 19
และขยายตัวกว้างออกไปอย่างรวดเร็ว นับเป็นผลสนองตอบต่อการกดขี่ข่มเหง และ
การเข่นฆ่าชาวยิวในยุโรปตะวันออก ซึ่งมีอยู่เป็นประจำ รวมทั้งความผิดหวังในยุโรป
ตะวันตกที่ไม่สามารถยุติการรังเกียจเคียดแค้นชาวยิว และไม่ยอมรับให้ชาวยิวเข้าเป็น
ส่วนหนึ่งในสังคมของประเทศที่ตนอาศัยอยู่

คำว่า **ลัทธิไซออน** มาจากคำว่า **ไซออน*** ซึ่งเป็นคำเก่า

* **ไซออน** ในประวัติศาสตร์เป็นชื่อเนินเขาแห่งหนึ่งในนครเยรูซาเล็ม

แก่ หมายถึงนครเยรูซาเล็ม และแผ่นดินอิสราเอลทั้งหมด ดังนั้น คำนี้จึงมีความหมาย
ในตัวเองถึงความปรารถนาของชนชาวยิวที่จะกลับไปยังดินแดนบ้านเกิด เมืองนอนของตน
และเพื่อฟื้นฟูรูปแบบชีวิตประจำชาติของตนที่เคยมีมาแต่โบราณกาล ลัทธิไซออนได้แปร
สภาพไปเป็นขบวนการความเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างเป็นทางการ โดยได้ก่อตั้ง
ขึ้นเป็นองค์การไซออนนิสต์โลก ในปี 1897 ในการประชุมอย่างเป็นทางการครั้งแรก
ของผู้ยึดถือลัทธิไซออนที่เมืองบาเซิล ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ โดยมี **เธียวคโค เฮอร์ซล**
(THEODOR. HERZL) เป็นผู้นำ

โครงการของขบวนการนี้ มีทั้งด้านอุดมการณ์ และหลัก
ความเป็นไปได้จริง เพื่อที่จะนำชาวยิวกลับไปสู่แผ่นดินอิสราเอล และสร้างสรรค์
ฟื้นฟูสภาพสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการเมืองในระดับประเทศให้บรรดาชาวยิว
มีประเทศของตน โดยเป็นที่ยอมรับทั้งทางด้านกฎหมาย และโดยทั่วไป และประเทศนี้
ตั้งอยู่ในถิ่นฐานดั้งเดิมนับแต่ครั้งประวัติศาสตร์ เป็นที่ซึ่งชาวยิวจะเป็นไทจากการถูก
ข่มเหงรังแก ปรหัตการทารุณ และมือสรที่เจ็ดำเนินชีวิตโดยดำรงเอกลักษณ์ของตนไว้
ณ ดินแดนแห่งสัญญาที่ชาวยิวเชื่อว่า พระเจ้าประทานให้พวกเขา

1.9 การเตรียมตัวเป็นประเทศ

ชาวยิวทั่วโลกที่อาศัยอยู่ในประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะ
อเมริกา และยุโรป ต้องทำงานด้วยความอดทน จนมีฐานะและรวมกันเป็นปีกแผ่น ร่วม
มือกันส่งเงินทองส่วนหนึ่งที่ทำมาหาได้ ส่งไปช่วยเหลือขบวนการก่อตั้งประเทศ **ไซออน**
และช่วยเหลือชาวยิวที่หนีใช้ชีวิตล้าเคียดในดินแดนปาเลสไตน์ และเยรูซาเล็ม ชาวยิว
ส่วนใหญ่ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพจนมั่งคั่ง และมีอิทธิพลในวงการต่าง ๆ
และวงการเมืองของประเทศต่าง ๆ เช่น อังกฤษ และ อเมริกา ชาวยิวจะช่วย

ประเทศที่พวกตนอาศัยอยู่ทุกวิถีทางเพื่อความเห็นใจ และทำประโยชน์ให้ผู้นำรัฐบาลของประเทศที่ตนอาศัย จนกลายเป็นกลุ่มอิทธิพลสำคัญในประเทศนั้น ๆ ชาวียทั่วโลกพยายามทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อให้รัฐบาลของประเทศที่ตนอาศัยอยู่สนับสนุนช่วยเหลือในการก่อตั้งประเทศยิวขึ้น ณ **ดินแดนแห่งสัญญา** ของพวกตน

ในระยะนี้เกิดลัทธิชาตินิยมก่อตั้งประเทศของชาวยิว โดยมีความเชื่อทางศาสนาเป็นแรงบันดาลใจ แพร่หลายอย่างรุนแรง เอาจริงเอาจัง มีขบวนการทั้งแบบเปิดเผยและใต้ดินดำเนินการดังกล่าว ทั้งในอังกฤษ และอเมริกา มีการส่งผู้นำชาวยิวไปเจรจาขอคืนแดนจากสุลต่านที่ปกครองดินแดนอาหรับอันเป็นบริเวณดินแดนแห่งสัญญา ทั้งแบบขอซื้อและขอเช่า แต่ก็ได้รับการปฏิเสธทุกครั้ง

1.10 การฆ่าล้างเผ่าพันธ์

เนื่องจากชาวยิวเมื่อไปอาศัยอยู่ ณ ที่ใด ก็สร้างความเจริญแก่กลุ่มของตนอย่างรวดเร็ว ตลอดจนขยายสมาชิกเพิ่มลูกหลานอย่างรวดเร็วด้วย จนกลายเป็นกลุ่มที่กุมอำนาจทางเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศนั้น ด้วยเหตุนี้เอง ย่อมสร้างความไม่พึงพอใจแก่ประชากรเจ้าของประเทศเดิม และความรู้สึกเช่นนี้ได้สะสมพอกพูนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทุกที่ จนมีการต่อต้านชาวยิวในรูปแบบต่าง ๆ ขึ้นเสมอ และประเทศที่มีเหตุการณ์ดังกล่าวรุนแรงที่สุด ก็คือประเทศเยอรมัน โปแลนด์ และรัสเซีย เป็นเหตุให้ชาวยิวถูกสังหารเสียชีวิต เป็นจำนวนมากถึง 6 ล้านกว่าคนทั่วโลก ในช่วงเวลาก่อนและกำลังเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 *

* ชาวยิวถูกสังหารระหว่างวันที่ 1 ก.ย. 1930 - 8 พ.ค. 1945

ประเทศเยอรมัน ชาวยิวถูกสังหาร 160,000 คน

ประเทศรัสเซีย ชาวยิวถูกสังหาร 1,000,000 คน

ประเทศโปแลนด์ ชาวยิวถูกสังหาร 3,000,000 คน

และยังมีประเทศอื่น ๆ อีกทั่วโลก

ชาวยิว เรียกการสังหารโหดในช่วงเวลานั้นว่า **การสังหารล้างเผ่าพันธุ์** (The Holocaust) จากเหตุการณ์โหดร้ายดังกล่าวซึ่งไม่เคยมีมาก่อนในโลกที่มีชนชาติใดถูกตั้งใจประหารให้หมดเผ่าพันธุ์ไปจากโลกนี้ ทำให้มีชาวยิวที่รอดชีวิตมาได้เพียงล้านกว่าคน*

1.11 เอกရာชอพิไทย

ขณะเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ชาวยิวเสียชีวิตหลายล้านคน และถูกจับทรมานเป็นเชลยทำงานหนักยิ่งกว่าทาสมากมาย ชาวยิวก็ไม่ย่อท้อ ยังคงช่วยฝ่ายสัมพันธมิตรทำสงครามอย่างยอมตายถวายชีวิต ทั้งกล้าหาญเด็ดเดี่ยว และใช้สติปัญญา ประดิษฐ์คิดค้นอาวุธร้ายแรงต่าง ๆ ต่อสู้กับข้าศึกของสัมพันธมิตร จนชนะสงคราม** เพียงเพื่อความหวังว่าจะเป็นการแลกเปลี่ยนที่ให้สัมพันธมิตรหาคืนแดนให้ชาวยิวก่อตั้งประเทศให้ได้ตามความเชื่อทางศาสนายิว

ความฝันที่หวังคืนสู่ดินแดนแห่งสัญญาในศาสนายิว กลายเป็นความจริง

* จากสาเหตุนี้เองชาวยิวจึงไม่ยอมคุมกำเนิด และได้พยายามให้ประชากรยิวเพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็ว เพื่อช่วยกันก่อตั้งประเทศ แต่มาสังเกตว่าชาวยิวเป็นชาติที่คิดประดิษฐ์ยาคุมกำเนิด และอุปกรณ์การคุมกำเนิด เช่น ถุงยางอนามัยให้ชาติอื่น ๆ ใช้คุมกำเนิดจนแพร่หลายไปทั่วโลก

** อัลเบิร์ต ไอสต์ เป็นชาวยิว เป็นนักวิทยาศาสตร์ระดับอัจฉริยะชั้นเยี่ยมของโลก เป็นผู้คิดประดิษฐ์ระเบิดปรมาณูได้สำเร็จ เป็นอาวุธที่มีพลังการทำลายร้ายแรงมากที่สุดในโลก (ในขณะนั้น) จนทำให้ผู้ไม่ยอมแพ้สงคราม

ในเดือนเมษายน 1947 อังกฤษขอให้ทำกรณีปัญหา
 ปาเลสไตน์บรรจุเข้าในวาระการประชุมสามัญครั้งต่อไปขององค์การสหประชาชาติเพื่อ
 พิจารณาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับอนาคตของประเทศนี้ ในวันที่ 29 พฤศจิกายน 1947
 ที่ประชุมสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติตกลงยอมรับแผนการให้ปาเลสไตน์ ทางฝั่ง
 ตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน แบ่งออกเป็นรัฐของยิวกับอาหรับ มีความเชื่อมโยงกันทาง
 ด้านเศรษฐกิจ โดยให้เยรูซาเล็มเป็นเมืองระหว่างประเทศ ทั้งสหรัฐอเมริกา และ
 สหภาพโซเวียตลงมติเห็นพ้องด้วย ผู้แทนของชุมชนชาวยิวในปาเลสไตน์ ซึ่งได้รับเชิญ
 ให้เข้าร่วมในการตัดสินใจครั้งนี้ประกาศว่า แม้แผนการแบ่งแยกดินแดนเป็นสิ่งที่
 ประชาชนชาวยิวต้องเสียดายอย่างยิ่ง แต่ฝ่ายตนก็พร้อมที่จะยอมรับ เพื่อให้ได้บรรลุถึง
 ทางออกโดยสันติ แต่ฝ่ายอาหรับปฏิเสธข้อเสนอนี้โดยสิ้นเชิง

อำนาจอาณัติของอังกฤษที่มีต่อดินแดนปาเลสไตน์สิ้นสุดลง เมื่อ
 วันที่ 14 พฤษภาคม 1948 และในวันนั้นเองอิสราเอลก็ได้ประกาศเอกราชอธิปไตยของ
 ตน

2. ประเทศอิสราเอลและสังคมชาวยิว

นายเควิด เบน-กูเรียน เป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกของประเทศ
 อิสราเอล ซึ่งประเทศเอกราชอธิปไตยของประเทศ เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 1948

ปัจจุบันอิสราเอลเป็นประเทศของชาวยิว ซึ่งส่วนใหญ่นับถือศาสนาวยิว
 รองลงมานับถือศาสนาอิสลาม คริสเตียน คูร์ชและอื่น ๆ* ประชาชนเกิดในดินแดน

* ประชากรแบ่งตามชุมชน

ยิว	3,517,000 คน	คริสเตียน	99,000 คน
มุสลิม	578,000 คน	คูร์ช และอื่น ๆ	72,000 คน
รวมประชากรทั้งสิ้น	4,266,000 คน		

อิสราเอล และจากประเทศต่าง ๆ มารวมกันอยู่ในอิสราเอล*

อิสราเอลวันนี้ เป็นประเทศเล็ก ๆ ที่เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทุกด้าน ทั้งเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม เกษตรกรรม และเทคโนโลยีต่าง ๆ กำลังก้าวรุด รวมทั้งวิทยาศาสตร์ และการแพทย์สมัยใหม่

สังคมของชาวยิวในประเทศอิสราเอล เป็นสังคมที่ต่างจากสังคมยิวในสมัยโบราณมาก จากอดีตที่ถูกกดขี่ ช่มเหิง เร่ร่อน มาสู่ประชาชาติที่เป็นอิสระ มีเอกราช มีสภาพการดำรงชีวิตที่ดี มีความเสมอภาค มีระเบียบกฎเกณฑ์ ประชาชนส่วนใหญ่มีงานทำ ใช้ชีวิตเรียบง่าย สงบ ไม่ฟุ้งเฟ้อ ภายใต้แนวความคิดความเชื่อในเรื่องการสร้างชาติ สร้างประเทศ อันเป็นอุดมการณ์สูงสุดอันเดียวกัน

สภาพสังคมการเมืองการปกครอง และเศรษฐกิจของชาวยิวปัจจุบัน เจริญก้าวหน้ามากขึ้นตลอดเวลา (แต่เป็นความเจริญทางวัตถุที่ไม่มีความหรูหราฟุ้งเฟ้อ และเต็มไปด้วยออบายมุขอย่างเช่นประเทศที่เจริญทางวัตถุทั้งหลาย) แต่ถ้าจะพิจารณาให้ลึกกลงไปภายในใจของชาวยิวทุกคน หรือภายในเนื้อแท้หัวใจของสังคมชาวยิว แล้วจะพบว่าส่วนใหญ่เขาเหล่านั้นมีความเชื่อและอิทธิพลของประวัติศาสตร์แห่งเชื้อชาติ ครอบคลุมนั่นอย่างมั่นคงไม่เสื่อมคลาย ความเชื่อในศาสนา คำสั่งสอนของบรรพบุรุษ และศาสดาพยากรณ์เกี่ยวกับชนชาติยิว และพระเจ้า ประเทศยิวหรือดินแดนแห่งสัญญาที่พระเจ้าทรงประทาน พระเจ้ากับแนวทางดำรงชีวิต และแรงบันดาลใจ พลังแห่งการต่อสู้ ศรัทธา และความเชื่อเหล่านี้ไม่เสื่อมคลาย ในอดีตเป็นอย่างไร

* จำนวนประชากรยิวจากถิ่นกำเนิด

เกิดในอิสราเอล	2,124,000 คน	เอเชีย/อัฟริกา	618,000 คน
เกิดในต่างประเทศ	1,393,000 คน	ยุโรป/อเมริกา	775,000 คน
รวมจำนวนชาวยิวทั้งสิ้น	3,517,000 คน		

ปัจจุบันก็ยังเป็นอย่างนั้น และไม่ว่าจะเกิดหรือใช้ชีวิตอยู่ที่ไหนในโลก พวกเขา ก็เชื่อว่า เขาเป็นชนชาติเดียวในโลกที่พระเจ้าทรงเลือกและจะช่วยเหลือพวกเขาและลูกหลานเผ่าพันธุ์ ยิวตลอดไป เชื่อว่าชนชาติเขาฉลาดที่สุด อุดมและศรัทธาพระเจ้าที่สุด และก็เป็นเรื่อง แปลกที่ชาวยิวสามารถทำเรื่องเหลือเชื่อให้เชื่อได้ เป็นจริงได้ พวกเขาทำทะเลทราย ที่แห้งแล้งให้เขียวชอุ่มอุดมสมบูรณ์ด้วยพืชผลธัญญาหาร จนส่งเป็นสินค้าออกไปจำหน่ายใน ยุโรปและอเมริกาได้ และนั่นเองพวกเขาเชื่อว่า เป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้เฉพาะ ชนชาวยิวเท่านั้น คือสติปัญญาอันเฉลียวฉลาด และความมานะอดทน

ฉะนั้น จึงนับได้ว่าสังคมของชาวยิวไม่ว่าอดีต หรือปัจจุบันหรือ ในอนาคต ก็จะมี ความเชื่อทางศาสนาเป็นแก่น เป็นรากฐานของปรัชญาชีวิต วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นอำนาจแฝงเร้นในการตัดสินใจ ตั้งแต่ระดับบุคคล จนถึง ประเทศชาติ และเป็นพลังปกป้องคุ้มครองสังคมยิวตลอดไป